

Tiến đưa Cự Vip KK Nguyễn Văn Chức



Theo tin được phổ biến trên mạng điện tử mấy ngày qua thì Luật sư kiêm Nhà văn, Nhà báo Nguyễn Văn Chức, còn có bút hiệu là VIP KK, đã từ trần ngày 7.9.2016 tại Cape Code, Massachusetts, Hoa Kỳ. Cùng với tin này, một bài viết của ông có tính cách “dự tưởng” về ngày ra đi của chính mình cũng đã được phổ biến dưới hình thức viết cho một người bạn, Nhà báo Súc Mấy, tựa đề “Đêm qua tôi nằm mơ”, nói về những người đã tới tiễn đưa ông sau khi ông nhắm mắt lìa trần, trong đó có Nhà văn Sơn Tùng cùng những kỷ niệm với Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại năm 1998 ở Vùng Hoa-Thịnh-Đón, được trích dẫn dưới đây:



Hàng ngồi, từ trái qua phải: Sơn Tùng, Nguyễn Văn Chức, Cao Thế Dung, Minh Đức Hoài Trinh, Lê Hữu Mục, Doãn Quốc Sỹ.

Bây giờ chỉ còn một ngày nữa, là tôi bị đưa lên nghĩa địa. Một cụ già râu tóc bạc phơ, chống gậy trúc đen đuôi tôi đi thăm viếng thế giới bên kia. Người đầu tiên tôi gặp là thầy dạy tôi, Luật Sư Bùi Tường Chiêu, rồi những bạn cũ tại thượng nghị viện, Thái Lăng Nghiêm, Nguyễn Văn Huyền, Vũ Văn Mẫu, Trần Chánh Thành, Đào Văn Vỹ, Trần Văn Lắm ...

Ở một vườn hoa khác, tôi gặp lại những bạn cũ trong quân đội, Nguyễn Ngọc Loan, Lê Nguyên Khang, Nguyễn Văn Yên, Lại Như Sơn ... Tôi cũng gặp lại những người lính cũ của tôi đã chết trong những trận Đông Triều, Hòa Bình, Mạo Khê.

Sau khi đi thăm một vài nơi ở thế giới của Dante, tôi được đưa ra trước tòa phán xét của Thượng Đế. Tôi là người Công Giáo, tôi phải trả lời về tất cả những hành vi và ý nghĩ của tôi lúc còn sống. Ôi “ngày của thịnh nộ” (Dies irae, dies illa). Nếu linh hồn tôi có tội trọng (mortal sin), tôi sẽ phải xuống hỏa ngục, chịu lửa thiêu đốt đời đời. Nếu linh hồn tôi không có tội trọng và trong trắng như gương, tôi sẽ được lên Thiên Đàng ngay lập tức. Nhưng nếu linh hồn tôi, tuy không có tội trọng, nhưng không trong sáng như gương, nghĩa là còn lợn cợn bụi trần, thì tôi sẽ đi đâu? Tôi sẽ phải xuống ngục luyện tội (purgatory) một thời gian để lửa đốt con người tôi cho sạch những lợn cợn, và sau đó tôi mới được lên Thiên Đàng. Thời gian ở luyện tội, có thể là 10 năm, 20 năm, 50 năm . . . Tùy trường hợp nặng nhẹ. Mà tôi thì như cụ đã biết, nhiều lợn cợn lắm, thể xác cũng như tâm hồn. Có lẽ phải ở luyện tội cả mấy trăm năm.

Tôi được đưa đến tòa phán xét. Chưa đầy 5 phút, có tiếng loa: “Ai có vợ, và đã sống với vợ từ 30 năm trở lên, hãy đứng sang bên phải.” Tôi lễ mễ chạy theo tiếng loa, đứng sang bên phải. Đông lắm, người nào trông cũng thiểu não quá sức. Hai phút sau, có tiếng vọng từ trời cao: “Các con yêu mến, lúc còn sống, các con có vợ và đã ở với vợ trên 30 năm, như thế các con được coi như đã ở luyện tội cả mấy trăm năm rồi, các con sạch mọi tội lỗi và đáng được lên Thiên Đàng ngay lập tức để hưởng Thiên Nhan Chúa”. Mọi người đều hoan hô. Một ông già Mỹ móm mém, phều phào “All right!”. Tôi cũng phều phào “All right!”.

Cụ Súc Mấy ơi, tôi đang nói gì đây, và nói đến đâu rồi. Ô hay cái còm biu tơ của tôi đâu rồi? Tôi đã căn dặn bà nhà tôi rằng: khi tôi chết, nhớ đem bộ còm biu tơ vào quan tài cho tôi, để tôi viết ký ức bên kia nắm mộ.

Theo chương trình lễ an táng đọc trên đài phát thanh thì sáng hôm nay người ta sẽ động quan và đem tôi ra nghĩa địa. Tôi nằm trong quan tài, bỗng nghe có tiếng chân chạy rầm rập. Tôi thấy cụ và nhà văn Sơn Tùng hớt hơ hớt hải khiêng đến một vòng hoa lớn, với tấm băng phan ưu viết chữ lớn “See you soon”. Thật là chí tình.

Tôi lại nghe thấy có tiếng ồn ào bên cạnh buồng tôi nằm. Một giọng nói nghe rất quen: “Áy tôi đi nhầm buồng rồi”. Một lúc sau tôi lại nghe: “Áy tôi đi nhầm buồng rồi.”

Tôi quên không nói để cụ biết: bên cạnh buồng quan tài của tôi, có buồng quan tài của một bà Mỹ già, cũng chết vì ung thư phổi. Người nào đó, đến viếng tôi, chắc đã đi nhầm buồng. Cho nên cứ “áy tôi đi nhầm buồng rồi.”. Sau cùng người ấy đến đúng buồng của tôi. Người ấy cầm một bó hoa nhỏ, đến gần quan tài, nói bô bô: “Áy, đây có phải là quan tài của ông Vip KK không?” Rồi người đó nói rất thảm thiết: “Áy, ông Vip KK ơi, ông với tôi đã từng ăn nằm với nhau, sao ông nỡ bỏ tôi ra đi, sao ông không đợi tôi cùng đi với? Lá vàng còn ở trên cây, lá xanh rụng xuống trời ơi hỡi trời. Ôi ông Vip KK ơi.” Tôi nhận ra tiếng của nhà văn Doãn Quốc Sĩ.

Năm 1998, họ Doãn và tôi lên Hoa Thịnh Đốn tham dự buổi họp của Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại, do lời mời của nhà văn Sơn Tùng. Họ Doãn và tôi ở trong căn biệt thự của nhà văn Nghiêu Minh. Chúng tôi ngủ chung một giường, họ Doãn nằm đầu giường, tôi nằm cuối giường. Buổi sáng, hai chúng tôi dậy sớm. Họ Doãn ngồi quay mặt vào tường bên đông, ông thiền và đọc kinh Phật. Tôi quay về phía tây đọc kinh Công Giáo. Bây giờ nghe tôi chết, họ Doãn đến phúng viếng tôi và nhắc lại chuyện xưa. Thật là chí tình. (ngưng trích)

Ông Sơn Tùng, sau khi đọc bài trên đây, đã xin phần còn lại của mục này để “hồi âm” cụ Vip KK Nguyễn Văn Chúc:

Thưa Cụ Vip KK, thật là cảm kích biết bao khi trong giấc mơ về “ngày của thịnh nộ” mà cụ còn nghĩ đến tôi và những kỷ niệm với Văn Bút VN Hải Ngoại (VBNHN) năm 1998 tại Hoa-Thịnh-Đốn.

Tôi rất tiếc không thể tiến đưa cụ như cụ đã mơ thấy, dù trong lòng tôi rất, rất muốn làm như vậy. Xin cụ thứ lỗi. Mà nếu có điều kiện để tới viếng cụ lần cuối với một vòng hoa thì tôi sẽ không ghi trên tấm băng phân ưu hàng chữ “See you soon”. Không phải tôi sợ chết hay không muốn tái ngộ với cụ ở trên thiên đàng. Tại sao tôi tin chắc là thiên đàng mà không phải hỏa ngục? Vâng, tôi tin là nếu có một địa ngục thật thì nơi ấy không phải để dành cho cụ và tôi, mà là nơi Thượng đế đã tạo ra để trừng phạt bọn cộng sản ác ôn, trong đó có Hồ Chí Minh và đồng bọn.

Từ năm 1993, tôi đã có một ước mơ khi đứng trên Công trường Đỏ ở Mạc-tu-khoa mà chế độ cộng sản mới sụp đổ hai năm trước, trên nóc Điện Kremlin đã không còn lá cờ máu và búa liềm. Tất cả những dấu tích hãi hùng của 70 năm dưới ách thống trị của cộng sản đã nằm trong đồng rác của lịch sử. Xác ướp của

Lê-nin còn được giữ lại không khác gì một loài quái thú trưng bày để phục vụ tính hiếu kỳ của du khách thập phương và đã nhắc nhở tôi nơi đây từng là cái nôi của mọi đảng cộng sản trên thế giới, trong đó có Việt Nam. Và ước mơ của tôi lúc đó là một ngày không xa, những đứa con mồ côi của Lê-nin, trong đó có VC, cũng sẽ được tổng táng như cha của chúng ở đây. Tôi ước mơ được chứng kiến ngày ấy rồi nhắm mắt cũng cam lòng. Tôi không muốn theo cụ sớm là vì vậy.

Kém tuổi cụ gần một con giáp, tôi tin ước mơ của tôi sẽ thành sự thật một ngày không xa, và khi tái ngộ ở trên thiên đàng, tôi sẽ báo cáo mọi chuyện cụ mong được biết, nhất là những gì xảy ra với bọn tàn dư VC mà cụ đã suốt đời chống lại.

Bây giờ tôi xin phép được ôn lại những kỷ niệm đã có với cụ và các vị khác trong “Hội Đồng Nhân sĩ” được mời tới thủ đô Hoa Kỳ để dự Đại Hội VBVNHN năm 1998. Đại Hội này được gọi là “Đại Hội Thống Nhất” vì VBVNHN đã trải qua một cơn xáo trộn kéo dài ba năm vì một ông cụ chủ tịch đã “để để bầu” (chữ của Nhà báo Hoàng Dược Thảo), thay vì bầu để để, tức là đã để ra bốn “trung tâm” bất hợp lệ để bầu cho mình.

Đại Hội Thống Nhất VBVNHN vào cuối tháng 3. 1998 đã được tổ chức với sự đồng tâm nhất trí của đại đa số hội viên VBVNHN, và với sự hậu thuẫn của “Hội Đồng Nhân Sĩ” gồm những khuôn mặt có uy tín trong giới cầm bút và trí thức người Việt Quốc gia ở hải ngoại khi ấy.

Cụ đã cùng Nhà văn Doãn Quốc Sỹ và Giáo sư Lê Hữu Mục thay mặt Hội Đồng Nhân Sĩ tới tham dự Đại Hội, bất chấp sự đánh phá của một thiểu số không biết làm gì hơn là... đánh phá.

Sau hai ngày nhóm họp trong tinh thần dân chủ và văn hữu trong sáng, Đại Hội đã bầu Nhà văn Minh Đức Hoài Trinh làm Chủ tịch Ban Chấp Hành nhiệm kỳ 1998-2001. Và, tôi đã đứng sang một bên sau ba năm đứng mũi chịu sào lèo lái con tàu Văn Bút vượt qua nhiều cơn sóng gió.

Trước Đại Hội VBVNHN năm ấy, cụ đã phát biểu những lời làm phấn khởi tinh thần hội viên VBVNHN và nói lên khí phách của người trí thức dân thân khi nhắc lại câu nói của Caesar hai ngàn năm trước: “Veni, vedi, veci.” (Ta đã đến, ta đã thấy, và ta đã thắng). Sau đó, cụ đã sửa lại câu nói của Caesar cho hợp tình hợp cảnh: “Chúng tôi đã đến, chúng tôi đã thấy, và quý vị đã thắng.” Chính nghĩa đã thắng, nhưng đã đến rất chậm. Phải mất thêm ba năm nữa, VBVNHN mới “thống nhất” và “tạm yên”.

Mấy ngày ở Hoa-Thịnh-Đốn vào mùa xuân năm 1998 chắc chắn cũng đã lưu lại trong tâm khảm cụ những kỷ niệm đẹp không thể quên cho đến phút cuối đời. Thật cảm động.

Vâng, đúng như cụ đã ghi lại trong “Đêm qua tôi nằm mơ”, dịp ấy nhà anh chị Nghiêu Minh ở Bethesda, Maryland, đã biến thành một “lữ quán” để tiếp đón hơn mười người. Ngủ trên giường và ngủ cả trên thảm, vì có những người đã từ chối ở khách sạn để tới đây ở chung với Doãn Quốc Sỹ, Nguyễn Văn Chức, Lê Hữu Mục, Minh Đức Hoài Trinh... Những bữa cơm chung với nhau, những đêm xuân mát lạnh hàn huyên bên tách trà thơm ấm là những kỷ niệm êm đẹp hiếm có không dễ gì quên.

Sáng ngày Thứ Hai 23.3.1998, trước khi chia tay, mọi người đã cùng nhau làm chung một bài thơ tập thể, mỗi người một câu. Khởi đầu với Doãn Quốc Sỹ, rồi Nguyễn Văn Chức, Lê Hữu Mục, Minh Đức Hoài Trinh, Khải Chính Phạm Kim Thư... Một bài thơ thất ngôn bát cú, ai đọc cũng không nín được cười. Mọi người như trẻ ra và tràn đầy sinh lực, nguồn sinh lực được tạo thành do sự tao ngộ của những tâm hồn cao đẹp cùng dẫn thân vào con đường chính nghĩa.

Một ngày nào đó, trên đường theo cụ, tôi cũng sẽ mang theo những hình ảnh như vậy.

See you later

Ký Thiệt

Nguồn:https://www.honiet.co.uk/SoTayKyThiet_TienDuaCuVipKKNguyenVanChuc.htm

www.vietnamvanhien.org




An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info



TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 7600 TÁC PHẨM